"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ଦାତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କଥାରେ ଅଛି ମାଗିବା ଅପେକ୍ଷା ମରିବା ଭଲ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ସ୍ମୃତି ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଲେ କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ବା ଚିନ୍ତନ ରହିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଯାହା ବିତିଗଲା— ଭଲ ହେଉ ବା ମନ୍ଦ ହେଉ ତାହା ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା । ସାରା ଚକ୍ର ଶେଷ ହୋଇ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯିଏ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ବା ଚିନ୍ତନ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା— ପିଲାମାନେ, ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ । କୌଣସି ଓଲଟା-ସିଧା କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ କି ଶୁଣାଅ ନାହିଁ । ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ବିଚାର କର ନାହିଁ କି ପୁନରାବୃତ୍ତି କର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବାଙ୍କୁ ଦାତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ସିଏ ସ୍ୱତଃ ସବୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିପରି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା, ସେଥିପାଇଁ ଏସବୁ କଥା ଆମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସିଏ ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱତଃ ଦେଉଛନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି ମାଗିବା ଅପେକ୍ଷା ମରିବା ଭଲ ତେଣୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ମାଗିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଶକ୍ତି, ଆଶୀର୍ବାଦ, କୃପା ଇତ୍ୟାଦି ମାଗି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମାଗି-ମାଗି ମୁଣ୍ଡ ପିଟି-ପିଟି ତଳକୁ ଖସି ଆସିଲ, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଗିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ପ୍ରଥମେ ତ କହୁଛନ୍ତି ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଯାହା କିଛି ହେଲା ତାହା ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ଏବେ ତା'ର କିଛି ବିଚାର କର ନାହିଁ କିମ୍ବା ପୁନରାବୃତ୍ତି କର ନାହିଁ । ବାବା ତ କେବଳ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ହେଲା ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । କେହି କେତେ ବି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର କଲେ ମଧ୍ୟ, ବାବା ତ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ହିଁ ବୁଝାଇବେ । ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ, ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍, ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କ'ଣ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଏ କି! ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ କୌଣସି ଜୋର ପାଟିରେ ଡାକିବା ବା ଚିତ୍କାର କରିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ'ଣ ଦେଉଛନ୍ତି ? ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି, ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା ତ ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ କରି ଆସିଛ ।

(ପିଲା କାନ୍ଦିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା) ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ସେଣ୍ଟରସର ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ କେହି ବି ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିବେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଥିବ ସେମାନେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏଠାରେ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ (ଟିଚର)ଙ୍କର କାମ ହେଲା ଯେବେ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଯିବେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସତେଜ କରିବା ପାଇଁ ଆଣିବେ । କେହି ବଡ ହୁଅନ୍ତୁ ଅଥବା ଛୋଟ ହୁଅନ୍ତୁ, ଏହା ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ଏଠାକୁ ଯେଉଁମାନେ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଏକ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା— ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏଠାରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବା ଉଚିତ୍ । ଜ୍ଞାନରେ ପକ୍କା ନ ହୋଇଥିଲେ ବାତାବରଣ ବହୁତ ଖରାପ କରିବେ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ନଥିଲେ ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ-ତେଣେ ଘୂରି ବୁଲିବ, ତେଣୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି ହିଁ କରିବେ, ଏମାନେ କେବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏଠାକୁ ପିଲା-ଛୁଆଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିବ ତେବେ ଏଥିରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ କ୍ଷତି ହେବ । କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ପିଲାଛୁଆଙ୍କ ସାଥୀରେ ରୁହ, ଏଠାରେ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ କ'ଣ ୩-୪ ଦିନ ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ତେବେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ସମ୍ପତ୍ତି ? ଅବିନାଶୀ ରାଜତ୍ୱର ସମ୍ପତ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବା ମିୟୁଜିୟମରେ ସେବା ହେଉନାହିଁ, ଢେର ଅଗଣିତ ପ୍ରଜା ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ—ତିନୋଟି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ତେବେ ଏହା ହେଉଛି ଏକ ବହୁତ ବଡ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏଠାରେ ଅବିନାଶୀ ବାବା ନିଜେ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧି ଏକଦମ୍ ଭରପୁର ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ବାବା ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସି, ସାଧାରଣ ଭାବରେ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ

ବିଦ୍ୟାଳୟ କ'ଣ ଏହିପରି ହୋଇଥିବ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଗରୀବର ବନ୍ଧୁ ତେଣୁ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ସାହୁକାରମାନଙ୍କର ପାଠପଢିବାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ସବୁବେଳେ କେବଳ ନିଜର କୋଠାବାଡି ଇତ୍ୟାଦି କଥା ମନେ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ଗରୀବମାନେ ହିଁ ସେଠାରେ ସାହୁକାର ହେବେ ଏବଂ ସାହୁକାର ଗରୀବ ହେବେ— ଏହିଭଳି ନିୟମ ରହିଛି । ସାହୁକାରଙ୍କୁ କ'ଣ କେବେ ଦାନ ଦିଆଯାଏ କି ? ଏହା ପୁଣି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଚତ୍ନର ଦାନ ତେଣୁ ଏହି ଦାନ ସାହୁକାର ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜର ବିନାଶୀ ରଚନା ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତର ମୋହରେ ହିଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେପରି ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅନୁଭବ ହେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେହି ବଡ ଲୋକ ମଲେ କହନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ନିଜେ ହିଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ନର୍କ ଅଟେ ନା । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏତେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି— ନର୍କ କ'ଣ ? କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ତୁମର କେତେ ବଡ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ତାଲା ପଡିଯାଇଛି, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆସି ମୁଁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସିବେ ତେବେ ଯାଇ ତ ତାଲା ଖୋଲିବେ ନା । ବାବା ନିଜେ ଆସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି— ତୁମ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା କିପରି ଖୋଲିବ ? ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମାଗିବାର ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କ ଉପରେ କେବଳ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ, ଯାହାଙ୍କୁ କି ଆମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନେ ପକାଉଥିଲେ । ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଯାଇଥାଏ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କେବେ ଆସିବେ ନା । ପୁନର୍ବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ବାହାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଆସି କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି, ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ, ଏବେ କେବଳ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ପରମଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ କିଛି ବି ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ କେବଳ ମାଗି ଆସିଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ କିଛି ବି ମିଳିନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ମାଗିବା ବନ୍ଦ କର । ମୁଁ ସ୍ୱତଃ ତୁମକୁ ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ହେବା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ତ ବହୁତ ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଟିକିଏ ବଡ ପିଲା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିପାରିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲା— ୨୧ ପିଢି ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ— ନର୍କବାସୀ ଥିବା ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପ ସମୟର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଧର୍ମ କାର୍ୟ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କିଛି କିଛି ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବିଶେଷ କରି ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ହିଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ କହିବେ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟାପାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟାପାର କରୁଛନ୍ତି ନା । ବାପାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ପୁଣି ସେଥିରେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଆଦି ଖୁଆଉଛନ୍ତି, ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଧର୍ମଶାଳା, ମନ୍ଦିର ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କଲେ ସେଥିରେ ବାପାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି କରିବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକପ୍ରକାରର ସୌଦା ହୋଇଗଲା । ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, ଓଲଟା-ପାଲଟା କୌଣସି କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । କେହି ଓଲଟା-ପାଲଟା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ କୁହ— ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଶୁଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ବହୁତ ବିଖ୍ୟାତ, ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବ, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି, ଏହିଭଳି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଦେବାର ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତେବେ ଏହା ତ ତୁମର ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜଣାପଡିବ, ବହୁତ ନୂଆ-ନୂଆ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ୨୫-୩୦ ବର୍ଷର ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ୧୦-୨୦ ଦିନର ପିଲା ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଭଳି କରିବାକୁ ହେବ । ଯେତେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛ ତେବେ ଦେବତା କିପରି ହେବ । ଆଦିପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା, ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି, ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନେ ଆସିବେ । ଯାହାବି ପର୍ବ-ପର୍ବାଣୀ ଆଦିର ଗାୟନ ରହିଛି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ହୋଇଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ପର୍ବ ପାଳନ ହେଉଛି— ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁର ରହସ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲ ତେଣୁ ସିଏ ଆସି ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛ । ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛନ୍ତି— ଇଏ କେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ ? ଏହାଙ୍କର ଚରିତ୍ର କିଭଳି ଅଟେ ? ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଜଣାପଡିଯାଏ ନା— କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କେତେ ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି ? ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏହି ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ହେଉଛି ହିଁ ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢିବା ପାଇଁ । ପାଠପଢିବା ପାଇଁ ହିଁ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରହିଥାଏ । ଦୁନିଆର ହେଉଛି ବିନାଶୀ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଦୁର୍ଗତିରୁ ସଦଗତିକୁ ନେଇଯିବା ନର୍କରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରିବା ଏହା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କାମ । ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ତ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରି, ଘରକୁ

ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କେବଳ ତୁମକୁ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ଏଠାରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯିଏ କ୍ରମାନୁସାରେ ଯେପରି ଆସିଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ସେହିଭଳି ଯିବେ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ କିପରି ଯିବ— ସେସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଯାଉଛି । ତେବେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ହୋଇଥିଲା ତାହା ହିଁ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି— ତୁମେ ପୁଣି କିପରି ନୁଆ ଦୁନଆକୁ ଆସିବ । କ୍ରମାନୁସାରେ ଯେଉଁମାନେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି ।

ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା, ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ଶାଖାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଯାଉଛ ଏଥିରେ କିଛି ବି ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଲେଖୁଛନ୍ତି ବାବା ଦୟା କର, କୃପାକର । ବାବା ତ ଟିକିଏ ବି ଦୟା କରିବେ ନାହିଁ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି କେବଳ ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାରେ ମୋର ଅଭିନୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ମୁଁ ସେହିଭଳି ଅଭିନୟ କରୁଛି, ଯେପରିକି କଳ୍ପ କଳ୍ପ କରିଥିଲି, ଯାହା ବିତାଗଲା, ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ, ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା । ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଆମେ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଛୁ, ଏହା ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଚକ୍ର ପୂରା ହୋଇ ପୁନର୍ବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯିଏ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ହିଁ ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ କିଛି ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ବହୁତ କିଛି ମାଗିଛ । ସବୁ ପଇସା ଶେଷ କରିଦେଇଛ । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ ଅଛି । ବାବା କେବଳ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରି, ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଛ । ଏବେ ତୁମକୁ କିଛି ବି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଦାତାଙ୍କୁ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ, ସିଏ ତ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଭାବନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଲୁ, ଆରେ, ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ତ ତୁମକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ମିଳୁଅଛି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ନା । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖକୁ ହିଁ ଛାତ୍ରମାନେ ଜ୍ଞାନ ନେବାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମର କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଛି, ଏବେ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରେ ଡବଲ ଶ୍ରୀ ଲେଖାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମଠାରେ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରୀ ଲେଖାଯାଉଛି । ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କୁହାଯାଉଛି ନା । ତେବେ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଦୁଇ ଜଣ ହେଲେ ନା । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ଦୁଇଜଣ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ କିଏ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ? ଯିଏକି ନିଜେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି ବାକି ଅନ୍ୟ କେହି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ନିଜର ନାମ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ଶ୍ରୀ ସୀତା-ରାମ ରଖୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ ଧାରଣ କରି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ଆଜିକାଲି ବହୁତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମ୍ମିଳନୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଚାଲିଛି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ— ଏହା ହେଉଛି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ, ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅହିଂସା ପରମୋ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ସେଠାରେ କୌଣସି ମାରପିଟ୍ ହୋଇନଥାଏ । କ୍ରୋଧ କରିବା ମଧ୍ୟ ହିଂସା ଅଟେ ପୁଣି ଏହାକୁ ହିଂସା କୁହ ଅଥବା ଆଉ କିଛି କୁହ । ଏଠାରେ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଅହିଂସକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମନ, ବଚନ, କର୍ମରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଖରାପ କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କେହି ଯଦି ପୋଲିସ୍ ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ କାମ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ସ୍ନେହରେ କାମ କରାଇ ନେବା ଦରକାର । ବାବା ନିଜେ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି, କିପରି ସ୍ନେହର ସହିତ କାମ କରାଇ ନେଉଥିଲେ, ଏଥିରେ ବହୁତ କାଇଦା ଦରକାର । ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ-- କିପରି ଗୋଟିଏ ପାପ କଲେ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆମେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାର ଅଛି । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଡ୍ରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାର୍ଟକୁ ଜାଣି କୌଣସି ବି ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମନ, ବଚନ, କର୍ମ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଖରାପ କର୍ମ ନ ହେଉ— ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ଚାରିଟିଯାକ ବିଷୟରେ ବାବାଙ୍କର ମନ ପସନ୍ଦ ନମ୍ବର ରଖି ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ, ଧାରଣା, ସେବା ଚାରିଟିଯାକ ବିଷୟରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖିଥାଆନ୍ତି, ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ କରି ଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାସ୍ □ିଥ୍ ଅନର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ କୁହାଯାଏ । ଯଦି ମଝିରେ ମଝିରେ ନମ୍ବର କମିଯାଉଥିବ ପୁଣି ତାକୁ ମେକପ କରୁଥିବ ଏଭଳି ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ବିଷୟରେ ବାବାଙ୍କର ମନ ପସନ୍ଦ ନମ୍ବର ରଖୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତା' ସହିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଂସାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗୀ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ତଥା ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦିଲରୁବା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରିୟତମା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ଗୀତ ଅନବରତ ବାଜୁଥିବ ମୁଁ ବାବାଙ୍କର, ବାବା ମୋର ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***